

A pódium varázsa

Juhász László mindig színházat akart csinálni

Népszabadság • [Bozsik László](#) • 2002. szeptember 6.

Vibrálnak az ujjai. Nem is igazán veszi észre a furcsa mozdulatokat, mint mondjuk, a legendás Fagin, a nevelő, a Twist Olivérben. Illetve nem is pontos ez így, mert a színész nem fenyeget, és nem óva int. Emlékezik inkább, és előretekint. Pedig végül is egyszerű dolgokról beszélgetünk. A színészet és az újságírás néhány, személyét is érintő részletéről.

A színészetet egyre kevesebbszer műveli újabban, az újságírást egyre inkább. Pedig azt hiszem, fordítva szeretné a sorrendet. Legszívesebben a színészetéről beszél Juhász László, bár mostanság újságírói tevékenységére lehet egyre büszkébb. A negyvenhét éves pécsi férfi tizenéves korától színházat akart csinálni, mellette népművelőként dolgozott több munkahelyen is. Most pedig rokkantnyugdíjasként és a pécsi Istenkúti Közösségi Ház ügyvezető igazgatójaként újságcikkeket is ír több lapba.

- El tudják képzelni, milyen a gyalult fenyőfa illata nyáron? A színpad lehelete. Felejthetetlen. Ott voltam a Pécsi Nyári Színház megalakulásától az utolsó előadás pillanatáig szervezőként és színészként is - mondja Juhász, majd hatalmas szünetet tart. Nem szól másodpercekig egy szót sem, várja a hatást, mintha a színpadon lennének, vagy mintha újságot olvasóként nagyot sóhajtának egy írás elolvasása után.

- Ne dramatizáljuk a cikket. Emlékszem, úgy harminc éve is szükség volt az álmodozás képességére, csak akkor dacból álmodoztunk, és nem azért, mint az utóbbi négy évben kellett volna, amikor elő akarták írni ezt nekünk - nyúl aztán a szemüvegéhez, hogy megigazítsa. Napi mozdulat ez számára sok éve. Nem modorosság, inkább rutinszerű cselekedet, mint egy szépen kiejtett mondat a színpadon.

- Van bennem hiányérzet, bár sok jó szerepet játszottam, ráadásul legtöbbször a koromnál idősebbeket kellett megjelenítenem a színpadon - morfondírozik.

Megemlíthetjük **Eörsi István** Sírőről és kakaó című művében a kilencvenéves özvegy, Toronyné szerepét, a Csárdáskirálynő herceget, nemcsak Pécsen, Siófokon is. Aztán Katz tábori lelkesztő a Svejkből, Shepard Valódi Vadnyugat című darabjának öregedő hobóját vagy a Kisváros elnevezésű tv-sorozat epizodistájaként a bélyegkereskedőt és a jelmezkölcsonzót, vagy kedvencét, Ivo Bresan Paraszt Hamlet című darabjában a tanító megformálását.

Milyen furcsa is az élet. Legkedvesebb szerepeit betegségének köszönheti, hiszen Bagossy László rendező mindig megfelelő alakítási lehetőséget talált ki számára. Huszonéves korában támadta meg a Bechterew-kór. Azóta, ahogy mondja, egyre görbébb. Fizikailag.

- Az ízületi gyulladás miatt - amit sajnos, két fiam közül az egyik örökölt - a külsőmet sokszor funkciótlanok éreztem a színpadon. Ez a felismerés racionalizálta az álmaimat. Fizikailag nem leszek jobb, színészi viszont... - teszi hozzá a tőle megszokott öniróniával.

Megítélése szerint sosem akart belesimulni az elvárásokba. Máig különbséget tesz alternatív és akadémikus színház között. Utóbbin a hivatalos verziót érti, előbbin pedig azt, amit

Bagossy László rendezővel, a színészi munkáját leginkább meghatározó személy közreműködésével megvalósíthatott amatőrként, később hivatásos produkciókban is exhibicionizmusának sajátos aspektusait kívánta másoknak is értésére adni.

- Tevékenységemért tíz éve megkaptam a Magyar Színész Kamarától (MASZK) a színész minősítést, igaz, ez sem jelentett sokat, mert addig sem kértek tőlem papírt, amióta pedig ehhez a szakmai elismeréshez hozzájutottam, egyre kevesebb szereppel találkozom - emlékezik Juhász László.

Legutóbbi alakításának, a Pécsi Egyetemi Színháznál játszott Kampf bácsinak nagyon örült. A Darvasi László által írt A bolond Helga című darab hadirokkantja testhez álló figura volt.

Nem mondja, de érezhető: számára a taps, két tenyér összeverődése többet jelentett, mint a legutóbbi országos újságírói művészportré-pályázat első díja, amelyet a pécsi Márkus Színház tagjairól írt riportjával nyert el.

Úgy tűnik, ebben az esetben létrejött valamiféle kohézió a két szerelem, az újságírás és a színészet között: arról a témáról publikálhatott, amit a legjobban szeret. Sokszor enyhe fintorral, kicsit görbén, de tollal a kezében is a színpadra gondolva, mint egy örök szereplő.